

Yeni Türkiye'nin
Rol Modeli
Acun Ilıcalı'nın
Sıra Dışı Hikâyesi

\$URVIVOR

Doğan Satmış

© KARAKARGA YAYINLARI 69

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

SURVIVOR

Doğan Satmış

Genel Yayın Yönetmeni: M. K. Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Görsel Yönetmen: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Eylül 2017

4-8. Baskı: Eylül 2017

ISBN: 978-605-9670-71-5

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, M. K. Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

karakarga.com

info@karakargayayinlari

karakargayayinlari

karakargayayinlari

karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi

Kat 2, B Blok, No 403, Topkapı - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 29652

İçindekiler

BÖLÜM I Her Zaman Kısmetli	9
BÖLÜM II Hayatı	51
BÖLÜM III Trafik Kazaları	79
BÖLÜM IV Evlilikleri	93
BÖLÜM V Yakınları	117
BÖLÜM VI Hayatı Yalan	123
BÖLÜM VII Malı Mülkü	131
BÖLÜM VIII Dindarlığı	155
BÖLÜM IX Belalıları	161
BÖLÜM X Bir Melek	173
BÖLÜM XI Hayırsever	189
BÖLÜM XII Takıntıları	197
BÖLÜM XIII Hayalleri	217
BÖLÜM XIV Ve Kötü Huyları	223
BÖLÜM XV İddialıdır: Ben, Ben, Ben	235
BÖLÜM XVI Kankaları	249
BÖLÜM XVII Arkasında Kim Var	259
BÖLÜM XVIII Recep Tayyip Erdoğan	269
BÖLÜM XIX Kimleri Meşhur Etti?	281
BÖLÜM XX Hazzetmedikleri	289
BÖLÜM XXI Melekleri	295
BÖLÜM XXII Futbol ve Spor	309
BÖLÜM XXIII Tavsiyeleri	315

DOĞAN SATMIŞ

1961'de Siverek'te doğdu, Diyarbakır Ziya Gökalp Lisesi ve Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'ni bitirdi. Gazeteciliğe, 1981'de Anadolu Ajansı'nda muhabir olarak başladı; Günaydın ve Bugün gazetelerinde de görev yaptı.

Hürriyet'te Sorumlu Yazı İşleri Müdürü ve Yazı İşleri Müdürü olarak 17 yıl çalıştı. Gazete-nin ilk Okur Temsilcisi (Ombudsman) oldu ve bu görevi 5 yıl sürdürdü. Referans Gazetesi'nde köşe yazıları yayımlandı. Sabah Gazetesi'nde Genel Yayın Yönetmen Yardımcılığı yaptı. 2009'da yayın hayatına başlayan Habertürk Gazetesi'nin kurucu Genel Yayın Yönetmen Yardımcısı'ydı, köşe yazıları kaleme aldı. Yayın Danışmanı ve köşe yazarı olarak Cumhuriyet Gazetesi'nde 1.5 yıl bulundu.

ABD'de Plain Dealer Gazetesi'ne konuk editör olarak gitti. Dünya Ombudsmanlar Birliği Derneği üyeliği, Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Yönetim Kurulu üyeliği, Uluslararası Basın Enstitüsü Türkiye Komitesi üyeliği yaptı. Basın Konseyi Yüksek Kurul üyeliğine devam ediyor. Halen 'Storia.me' sosyal medya platformunda yazıları yayımlanıyor. Evli ve iki çocuk babası.

Kitapları: *Gelecekte Bir Yerlerde* (2006, Liberte), *GAYE*, (2012, Alfa), *Bir İşsizın Günlüğü* (2015, Doğan)

HER ZAMAN KISMETLİ

Türkiye’den bir telefon çevir, beni sor yeter

O Acun. Ali Acun Ilıcalı; Türkiye’nin son 20-25 yılına damgasını vuran adam. Milyonlarca gencin hayallerini süsleyen adam. Yaptıklarıyla, hayatıyla, giydikleriyle, sözleriyle, parasıyla, puluyla, arabalarıyla, uçağıyla, katlarıyla, yatlarıyla konuşulan adam. Her hareketiyle milyonlarca insanı güldüren, insanların kalbine giren, sevmeyeninde bile “ulan bu herifte şeytan tüyü var” diye sempati yaratan adam.

Yaptığı işlerle yetinmeyen bir adam. Eğer yaptığı işlerle yetinseydi şu anda en iyi ihtimalle, adı bilinen bir spor muhabiriydi, o kadar.

Şimdi ise, hayatında hayal edebileceği yerin tam 5 tur önünde. Son 20 yıla damgasını vurdu derken, abartı yok, bu bir gerçek. Ne yaparsa tuttu.

“Acun Firarda”, “Var mısın Yok musun?”, “Survivor”, “Yetenek Sizsiniz Türkiye”, “Yok Böyle Dans”, “O Ses Türkiye” ve “Fear Factor”.

Acun Firarda’yı yaptığıında, Acun Medya sadece 6 kişilik bir ekipti.

Kimleri televizyona çıkarmadı ki?

Paris Hilton, Christina Aguilera, 50 Cent, Adriana Lima, Alessandra Ambrosio... Hepsi de dünya çapında isimler, insanın rüyasında görse inanmayacağı ünlüler...

Hatta öyle ki, bunların bazılarıyla adı bile çıktı; ‘Yok Acun bununla beraberdi, yok Acun şununla beraberdi’ diye.

Televizyona çıkardığı ünlü Türkleri hiç saymayın, kalmadı zaten. Aklınıza gelen herkes!

Gençler en çok onun yerinde olmak istiyor. Anneler, babalar ona ‘Ailemizin çocuğu’ diyor. Hayatına çok şey sığdırdı.

Pilot olmak isteyen, parasız pulsuz, sıradan biriyken, milyarderliğe ulaştı. Onunla yola çıkanlar ayda birkaç bin liraya hâlâ gazetecilik, muhabirlik, foto muhabirliği yaparken, o aralarından sıyrılıp, yüzlerce, binlerce insana iş verecek hale geldi.

Ama kendine güveniyordu, kadere inanıyor, ‘kısmetliyim’ diyordu.

Öyle bir özgüvene sahipti ki, bir keresinde, kendisine program formatı satmak istemeyen Hollanda firmasındaki yöneticilere (çünkü televizyon formatları, kişilere değil kuruluşlara satılıyordu) aynen şöyle dedi:

‘Arkadaş, al şu telefonu, önce Türkiye’den 90’ı çevir, sonra 532’yi koy ve aklına gelen numaraları tuşla. Karşına kim çıkarsa beni sor? Bilmezlerse ve hakkımda olumlu konuşmazlarsa namerdim.’

Ona güldüler, ‘Ne diyor ya bu adam!’ dediler.

Ama gerçek buydu. Bu sözleriyle onları da ikna etti, istediği formatı satın aldı.

Ne yaptıysa başardı.

Hata bile yapsa, bir işi batırsa da, zaman içinde lehine döndü. Yaptığı yanlış bile ona ‘en doğru hareket’ olarak geri döndü.

Bu yüzden, şimdi elde ettiği zenginlikleri sergilemekten kaçınmıyor. Ferrari’ye de biniyor, Bentley’ye de, Rolls Royce’a da...

Saatleri çok pahalı, alıyor, takıyor, hiç kaçınmıyor...

Ama tüm bunların ona ‘Allah vergisi’ olduğuna inanıyor. Şırmamadığını söylüyor, ‘kibir beni bozar’ diyor.

“Ben bu başarılarla, bu servete, bu şan ve şöhrete ulaşırken öyle şeyler oldu ki, ben de anlamadım. Aklımın almadığı şeyler oldu, şanslıyım ben,” diyor.

İlahi, akıl almaz bazı olayların kendisine yardım ettiğini, her tökezlediğinde, insanüstü bazı şeylerin, onun elinden tuttuğuna inanıyor.

Bu dünyanın tek kelimeyle yalan bir dünya olduğunu düşünüyor.

Çok büyük şöhret oldu ve şöhret olduğu için özel hayatında yarı yarıya tutuklu gibi hissediyor kendini. Sokaktayken halktan kopmamaya çalışıyor ama tatil günlerinde gidip Bebek'te rahat rahat dondurma yiyemediği için dertli. Şikâyet de etmiyor, Allah'ın verdiği nimetlerden bu kadar yararlanıp “Bu da niye böyle?” diye dert yanarsa nankörlük edeceğini düşünüyor.

Onu kıskananlar var.

Hasedinden ölenler olduğunu ve bunların çoğunun kendi sektöründen, yani medyanın, televizyoncuların, eğlencenin içinde olduklarının farkında. Fakat kıskanç insanların nefreti onu daha çok motive ediyor, hırslandırıyor, aldırıyor, yoluna devam ediyor.

Tipki sıfırdan zengin olmuş ötekiler gibi, geriye bakmıyor, geride kalanlara da bakmıyor, gözü hep ilerde.

Geride kalan, geride kalmıştır.

İşi yok onlarla...

Televizyon patronu olduğu gün

2013 yılının 14 Kasım günü.

Neredeyse sonbaharın ortası.

Ama hava hâlâ bir türlü soğumadı. Sabahları biraz serin olsa da öğlen saatlerinde ceket bile fazla geliyor günlerdir.

Neyse ki, o sabah hava kapalı ve İstanbul'un o fısır fısır yağdığı için 'Ahmakıslatan" denilen yağmuru başladı; serinledi ortalık biraz.

Acun o gün çok heyecanlı, içi içine sığmıyor.

Çünkü hayalleri gerçekleşti nihayet.

Bundan 17 yıl önce, 1996'da, ayda 200 lira maaşla başladığı televizyonculukta, an itibariyle çok farklı bir noktaya gelmiş. Bir televizyon istasyonu satın alıyor o serin kasım gününde. Artık televizyon patronu yani. Birkaç gün önce bir tweet atarak duyurdu satış işlemini ve o satış nihayet bugün gerçekleşti.

Mütevazı şirketi Acun Medya'nın (ki o bile 120 kişiyi aşkın çalışanıyla, bir hayli büyümüşü o tarihte) merkezinden çıkıp, bu televizyonun binasına gelinceye kadar, aklından neler geçti neler...

17 yıl önce, televizyonun spor servisinde, üç kuruş parayla işe başlarken, en yakın arkadaşı, can dostu Esat'a, "Müjde, artık maçlara bedava gireceğiz!" demişti. O da çok şaşırılmış ve

"Ne o kombine bilet mi aldın?" diye sormuştu.

Oysa o gün, spor servisinde stajyer muhabirliğe başlayacaklarını haber vermişti ona. Artık spor muhabiri olarak maçlara bedava gireceğini anlatmak istemişti. Kendisiyle birlikte Esat'ın da stajyer muhabir olmasını sağlamıştı.

Ne kadar sevinmişti Esat!

Hem işsizlikten kurtulmuşlar, hem ayda 200 milyon lira kazanmaya başlamışlar hem de maçlara bedava girme fırsatı bulmuşlardı. Ve daha önemlisi Esat'la ayrılmayacaklardı, o da kendisiyle birlikte çalışacaktı. (200 milyon lira derken, o yıllarda henüz paradan 6 sıfır atılmamıştı ve bu paranın şimdiki karşılığı 2000 liraya geliyordu. Bir ekmek de 9 bin liraydı.)

Yıllar sonra bugün, çok farklı bir noktada. O günlerde rüyasında görse inanmayacağı bir hayal gerçek oldu. Bir muhabirin televizyon patronu olmayı kafasına takması manyaklıktı aslında.

Çünkü kendisi muhabirken “Müdür olabilir miyim?” diyordu en fazla. O an görebildiği en uzak nokta oydu.

Artık bir televizyon kanalının patronuydu. Gazeteler, TV8’i tam 80 milyon dolara satın aldığını yazıyordu. O ödediği parayı açıklamak istemedi, karşı tarafa da “aramızda kalsın” diye tembih etti. Parayı açık etmeye gerek yoktu.

Milyon dolarları sayıp, patron olmuştu artık. (Bu patron kelimesi de ne güzel bir kelimedir arkadaş. İnsanın ağızından dolu dolu çıkıyor. İnsana bir tatmin duygusu veriyor, hükmetme hazzı veriyor. Dinleyenin de kulağına öyle sıradan bir kelime gibi değil, “Patron ulan!” diye dolu dolu giriyor. Kulaktan “Patron” sözü girince beyin hemen bir esas duruşa geçiyor, emrindeki bütün organlara askerde komutan gelirken yapıldığı gibi “Dikkat” çekiyor, herkes esas duruşa geçiyor. Patron bu, boru değil yani.)

Ama içinden başka sesler de geliyordu.

Muhabirken de çok mutluydu şimdi de çok mutlu; değişen bir şey yok, yine aynı kişi, aynı Acun, buna yemin edebilirdi.

Muhabirken de arkadaşlarıyla aynı şekilde vakit geçiriyordu, şimdi de öyle. O zaman futbolu kendi bahçesinde oynamıyordu, oynayacak bahçe arıyordu, buluyordu; şimdi kendi bahçesinde oynuyordu. Tek fark oydu.

“Patronluk beni değiştirmede” diyordu herkese.

Tabii ki bazı farklar vardı. Mesela otomobiller, uçaklar, yatlar, bol para, lüks olabilir.

Eee o kadar da olacak.

Şimdi, 17 yıl sonra, Esat yine yanındaydı, bu kez iş görüşmesi-ne, Show TV’nin Güneşli’deki binasına gittikleri günkü gibi minibusle, halk otobüsüyle değil, son derece lüks makam otomobiliyle gidiyordu.

Ve neredeyse bir konvoy vardı peşinde. Korumaları, müdürleri, çalışanları, üç asistanından en kıdemli olanı ve tabii ki ortağı,